

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Marele dar al credinții.

Virtuțile dumnezeiești, însemnătatea lor simbolică.

— Continuare —

Datorința de a îmbrățișa credința cunoscută îndeajuns. Apostolul Sf. Toma. Catolicii, cari sunt în posesiunea adevăratei credințe, trebuie să păstreze cu cea mai mare grijă această scumpă comoară. Necredincioșii, cari nu au cunoscut niciodată adevărata credință, apoi ereticii și cei desbinați, cari au pierdut adevărata credință, sunt datori să cerceteze și să cumpănească dovezile religiei catolice, care înaintea ochilor tuturor se înfățișează cu semne de adevăr, ce ușor se recunoaște. Oricare om-apucându-se cu bună credință să cerceteze religia catolică, va afla dovezi strălucite despre dumnezeirea ei și dacă respectivul om a descoperit și a găsit că aceasta este adevărata religie, nu mai poate sta la îndoială și pe gânduri multă vreme, căci altcum ar păcătuia. Apostolul Sf. Toma căzu tocmai în greșala aceasta, iar dumnezeescul învățător l'a muștrat cu dulceață. . . Apostolii îi spuseră că au văzut pe Domnul înviat, care s'a arătat lor. El nu a crezut. Arătându-se apoi iarăși după opt zile, când era și Toma cu ei, a zis lui Toma :

„Adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile mele, și adu mâna ta, și o pune în coasta mea, și nu fi necredincios, Răspuns a Toma și a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” Zis-a Isus lui:

Dacă mă văzuși Tomo, crezuși, fericiți cari nu au văzut și au crezut.“

Credința este comoara — pentru care trebuie să jertfim toate. Șerpele. Credința este comoara noastră cea mai scumpă, este temelia mântuirii și rădăcina vieții de veci. Fără de credință este cu neputință a plecea lui Dumnezeu și a se mântui. — Așadară trebuie să păstrăm credința cu cea mai mare grijă și să jertfim toate pentru a o mântui. Așa tâlcuesc cei mai mulți Părinți cuvintele Mântuitorului: *Fii înțelepți ca șerpii.* Dar în ce stă înțelepciunea șerpelui? Șerpele zice sf. Ieronim, are minunatul instinct, că atunci când e prigonit, își pune în siguranță și-și mântuește capul, acoperindu-l cu cealaltă parte a trupului, lăsându-și trupul să fie lovit, ori cum, numai să-și scape capul și viața. În acelaș chip și creștinul credincios trebuie să jertfească ori ce pentru ca să-și mântuiască credința sa.

Păstrarea credinții. Mucenicii. Sf. Ermenegild. Sfinții Mucenici au suferit toate năcazurile, toate chinurile, muncile, toate feliurile de moarte — numai pentru ca să-și păstreze credința lor cea adevărată. Intre miile de pilde, să ne oprim la Regele — Martir sau Mucenic Sfântul Ermenegild. Acest tânăr prinț, care muri pentru Isus Hristos în anul 586, era fiul lui Leovigild, regele Vizigoților din Spania, și a fost crescut în erezia lui Arie, pe care o mărturisia

tatăl său. A ajuns să poarte și coroana regească, pentru că tatăl său l-a primit să fie împreună domnitor cu el.

Dar prin pildele și vorbirile miresei sale Ingonda, principesa catolică, își deschise ochii la lumina adevăratei credințe, a văzut greșelile și rătăcirile arianismului, și a rugat pe Sfântul Leandru episcopul Sivilei, să-l primească în sânul Bisericii catolice.

Principe, îi zise sf. Leandru, cunoști tu prețul adevăratei credințe, pe care voești să o îmbrățișezi? Da sfinte Părinte, cunosc, este comoara cu care se cumpără viața vecinică: este margăritarul cel scump, pe care trebuie să l cumpărăm, vânzând toată averea ce o avem. Dar dacă tatăl tău, care este arian — adaoase sfântul Episcop, ți-ar porunci să te lapezi de aceasta comoară? Sunt hotărât, cu ajutorul și cu darul lui Dumnezeu, să jertfesc ori ce, mai bine decât, să mă lapăd de credința cea adevărată.

— Dar tatăl tău îți poate lua averile tale. —

Credința prețuește mai mult decât toate bogățiile, răspuse Ermenegild. — Dar tatăl tău îți poate lua coroana regească. — Credința mă asigură cu o cunună nemuritoare. Îți poate lua pe soția ta cea evlavioasă și scumpă. Eu și muierea mea suntem gata la toate jertfele.

Te poate lipsi de libertate, te poate lipsi de însaș viața.... Sunt gata de pe acum la temeiță și la moarte. În credința catolică se află binele meu cel mai mare: mântuirea sufletului meu, o primesc și o îmbrățișez cu orice preț și sunt, tare hotărât, să trăesc și să mor în dânsa.

Insuflețit de aceste pregătiri, tânărul rege a fost primit în Biserica catolică, prin punerea mânilor și prin miruire din partea sfântului Leandru.

Când Leovigild știu că fiul său Ermenegild mărturisise credința catolică, se mânie, se înfurie, îl amenință că-l va desbrăca de numele de rege, că-l va lua averile sale, ba chiar și viața, dacă nu se întoarce la credința ariană. Ermenegild răspuse că nu se poate lăpăda de Dumnezeuul său, și se împotrivi tatălui său cu o tărie nebiruită. Atunci Leovigild îl desbrăca de hainele sale regești, îl puse legat în fere și ca prinzoner l-a trimis în o pușcărie din Sivilia. — Îl închise într'o temniță întunecată și înfiorătoare, unde era tractat în chipul cel mai aspru. A rămas însă tare și statornic în credința catolică, și scrise tatălui său aceste cuvinte: Regele meu și tatăl meu! mărturisesc că bună-tatea ta pentru mine a fost mare, așa încât până la cea din urmă răsufrire a mea voi păstra respectul și iubirea cu cari îți sunt dator. — Dar apoi oare poți tu poți ca eu să prețuesc mai mult o mărimă trecătoare și deșartă decât mântuirea vecinică a sufletului meu? Oh! în chipul acesta nu-mi trebuie coroana regească, și sunt mai gata să o jertfesc dimpreună cu viața mea, decât să mă lapăd de adevăr.

Temnița a fost pentru Ermenegild o școală de virtuți. — Făcu deprinderi de pocăință de tot felul. — Neînterupt se rugă lui Dumnezeu — ca să-i dea curajul de lipsă în lupta ce o purtă pentru credință. Se apropia sărbătoarea Paștilor, când Leovigild trimise la fiul său un episcop arian, care se încercă să-l amăgească — ca să se cuminece din mâinile unui eretic. — Însă catolicul prinț respinse cu groază încercarea aceasta fărădelege. — Atunci înfuriindu-se și mai tare regele, se hotărî să-și reverse în sângele fiului său ura ce o nutria împotriva credinții catolice, și trimise călăi ca să-l omoare. — Intrând acei sălbateci călăi în temniță, aflară pe tânărul rege în genuași rugându-se

lui Dumnezeu, și li s'a părut ca un înger din ceriu. — O atare privilegiu trebuia să i facă să se tragă înapoi, dar înădușind în ei ori ce simțământ de milă, îl lovira în cap cu săcurile ce le aveau în mână. — Moartea de mucenic se întâmplă în Sâmbăta cea mare și sfântă — 13 April 586. — Moaștele trupului său se păstrează și astăzi în orașul Sevilla din Spania.

Toate trebuie jertfite pentru credință. Sf. Flaviu. Sub împăratul Domițian trăia în Roma un creștin, din neam mare și cu multe bogății. Numele lui era Flaviu Clemente, senator roman și neam deaproape cu împăratul. Sosind cu câțiva ani mai înainte în Roma sfinții Apostoli Petru și Pavel, Flaviu întâlnindu-se și vorbind cu dânșii, rămase mirat de sfințenia vieții lor și de înălțimea învățăturii lor. Fiindcă Flaviu avea un suflet bun și o inimă dreaptă, doria să cunoască pe deplin învățăturile creștinești, de aceea a luat legături de aproape cu sfântul Pavel. Lumina credinții în scurtă vreme îi străluci în sufletul său, îl luminează, recunoscă adevărata creștinismului, și ceru să fie botezat. Domnule, îi zise sf. Pavel, ce vei face dacă Nero (împăratul) ar porunci să te întorci la Zeii împărăției romane? Flaviu Clemente îi răspunde:

Dacă odată am recunoscut, pe adevăratul Flu a lui Dumnezeu, nu este mai mult cu putință să mă întorc la idoli. Dimpotrivă, în loc să mă lapăd de Fiul lui Dumnezeu, mai bine sunt gata să mă supun la toate jertfele.

Mai târziu, în prigonirea de sub Domițian, acest mare bărbat a fost osândit la moarte. Intreg orașul Roma se mișcă. Era o întâmplare fără păreche, ca un senator roman să moară pentru religione, și când au văzut pe vestitul Flaviu, îmbrăcat cu toga (haina Romanilor) întrând în amfiteatru (circu-sul, unde se aruncau creștinii la fierele săl-

batic) nu se auzi nici o strigare. Cu o respectuoasă tăcere se mirau cu toții de prea cinstitul bărbat, care cu fruntea săgînină se ducea la moarte. Când cu genunchi la pământ și cu ochii înălțați spre ceriu, Flaviu primi lovitura de moarte, surdă șoptire se auzi între zecile de mii de privitori. Ziceau unii către alții: *Dumnezeul pentru care se moare în chipul acesta, nu poate fi decât adevăratul Dumnezeu.*

Siguritatea credinții. Puterea Bisericii. Toma Moro. În credință noi avem o siguranță desăvârșită, absolută. Tot ce credem este adevăr ce nu se poate răsturna, adevăr infalibil, adecă nesupus greșelii, pentru-că este cuvântul lui Dumnezeu. — Dumnezeu grăește prin rostul lui Isus Hristos, Unul său născut Fiu, și noi auzim grăind pe Isus Hristos în veacul al douăzecilea, pe cum l'au auzit grăind Jidovii și păgânii în cei trei ani și mai bine — în Iudea și Galilea; îl auzim adecă prin mijlocirea Bisericii pe care a așezat-o Dânsul ca să învețe toate popoarele din lume în toate veacurile. Și fiindcă Biserica — închipuește pe Isus Hristos, de aceea a primit dela El darul de a nu greși și rătăci în învățarea credinții. — Acest dar se numește: *infalibilitate*. — Dar și dacă am socoti Biserica numai ca pe o societate curat omenească, dânsa are o putere (autoritate) sau vază atât de mare, încât ori ce altă putere din lumea aceasta trebuie să se închine înaintea Bisericii.

(Va urma)

CUMPARATI

„NOUL TESTAMENT“
tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET
Piața Unirii No. 25.

Când va fi capătul lumii ?

Ce au profetit ?

(Continuare.)

Sfântul Părinte Piu XI — papa de azi — este prevestit cu cuvintele „fides intrepida” ce se tâlcuiește: „credință neclintită”.

Intreaga activitatea sfântului Părinte Papa Piu XI. — cum au fost serbările anului sfânt iubilare, canonisarea unei serii întregi de sfinți noi, activitatea extra ordinară de propagandă a credinței pe întreaga suprafață a pământului, încercările nesfârșite de aduce îndrept la sinul bisericii toate popoarele desbinat de ea, — toate aceste acțiuni au același izvor comun, o credință neclintită în împlinirea promisiunilor dumnezeiești, că va fi „o turmă și un păstor.”

Cum am arătat pe scurt profetiile sfântului Malachia ce privește persoana papilor în acești 150 ani din urmă sau confirmat de minune, și alunceam credem ca cititorii noștri vor avea interes să știe că ce a profetit sf. Malachia despre acei papi, cari mai au să fie până la capătul lumii ?

(Va urma.)

Sf. Apostol Onisim — 15 Februarie — a fost servitorul lui Filimon cătră care a scris Sf. Ap. Pavel epistola sa. Onisim a făcut multă supărare stăpânului său și în urmă a și fugit de la dânsul, ducând cu sine una și alta dela domnul său. În fuga sa Onisim a ajuns la Roma, unde s'a întâlnit cu Sf. Ap. Pavel. Ascultând învățăturile Sf. Pavel, a ținut penitență și a mărturisit păcatele sale, primind deslăgere, ba Sf. Pavel văzând intoarcerea lui cea adevărată, l'a botezat și la retrimis la stăpânul său

Filimon, cu epistoală recomandatoare. Aceasta este epistoala cea frumoasă scrisă cătră Filimon, scriind între altele astfel:

„Te rog pentru Onisim fiul meu, pe carele l'am născut (a doua oară prin sf. botez) intru legăturile mele, carele era ție oarecând netrebnic, dară acuma și ție și mie de bună treabă, pe care l'am trimis înapoi la tine.

Tu să-l primești ca pe inima mea. Eu voiam să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău intru legăturile evangheliei, însă fără de voia ta nimica nu am voit a face, ca să nu fie ca din silă fapta ta cea bună, ci după voie.

Căci poate pentru aceasta s'a despărțit până la o vreme, ca să-l capeți pe vecie, de acum nu ca pe o slugă, ci în loc de slugă ca pe un frate iubit, mai ales mie, și cu cât mai vărtos, ție și după trup, și în Domnul (adeca și ca om și ca creștin).

Deci dacă îți sunt părtaș (de aceea credință) primește-l pe dânsul ca pe mine, și de ți-a făcut ceva strămbătate, sau îți este dator, aceea mie să mi-o socotești.”

S. Filimon, pre care l'a creștinat Sf. Pavel, a împlinit cu bucurie dorința Sfântului Apostol Pavel, l'a dispensat pe Onisim de slujbă și l'a trimis la Sf. Pavel să slujească lui. Sf. Onisim s'a chirotonit de diacon mai târziu de episcop. A suferit martiriul la Roma pe la anul 95. S'a ucis cu pietri, și trupul lui s'a dus în biserică, a carei episcop era.

Poșta administrației.

Curatorul bis. Borșa (benef. sup.) Am primit cu mandat postal suma de 170 Lei. Multumită.

Calendar săptămânal.

13 — 19 Februarie 1927.

13. Dumineca Vameșului și a Fariseului (Ev. d. Luca 8, 10.) P. Martinian.
14. Luni. P. Axentie.
15. Marți. Ap. Onisim † 95 d. Hr.
16. Miercuri M. Panfilie.
17. Joi. M. Teodor Tiron.
18. Vineri. C. P. Leon Papa.
19. Sâmbăta. Ap. Arhip.